

สารบัญ

|

บทนำ

10

บทที่ 1

พื้นฐานนวัตกรรม

18

บทที่ 2

ภาพวงนวัตกรรมเมื่อครั้งยังเยาว์

56

บทที่ 3

นวัตกรรมสะเต็ม

92

บทที่ 4

นวัตกรรมสังคม

138

บทที่ 5

สร้างนวัตกรรมการเรียนรู้

184

บทที่ 6

อนาคตของนวัตกรรม

256

บทส่งท้าย

จดหมายถึงนวัตกรรมรุ่นใหม่

304

คำแถลงท้ายเล่มโดยโรเบิร์ต เอ. คอมป์ตัน

312

กิตติกรรมประกาศ

316

บันทึก

318

รู้จักผู้เขียน

326

รู้จักผู้แปล

327

สำหรับพีเจ แรบบัณฑิตใจองผมและผู้ทำคลอดหนังสือเล่มนี้
และสำหรับลูกๆ แสนวิเศษทั้ง 3 คน แदन ซาร่าห์ และเอลิซา
ที่ล้วนแต่สร้างนวัตกรรมในแบบของตัวเอง

Creating Innovators

|

by

Tony Wagner

คู่มือสร้าง
นักนวัตกรรมเปลี่ยนโลก

แปลโดย

ดลพร รุจิรวงศ์

บทนำ

|

หลายเหตุการณ์เมื่อไม่นานมานี้ รวมถึงคำถามและความเข้าใจใหม่ๆ เป็นเหตุให้ผมต้องเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา

The Global Achievement Gap หนังสือเล่มที่แล้วของผมซึ่งตีพิมพ์เมื่อปี 2008 อธิบายถึงทักษะใหม่ๆ ที่นักเรียนต้องใช้เพื่อประกอบอาชีพ เรียนมหาวิทยาลัย และเป็นพลเมืองในศตวรรษที่ 21 และพูดถึงช่องว่างที่กว้างขึ้นระหว่างทักษะเหล่านี้กับสิ่งที่สอนและสอบกันในโรงเรียน จากที่หนังสือได้รับคำชมจากผู้อ่านหลากหลายกลุ่มอย่างล้นหลาม รวมถึงตัวผมได้รับเชิญจากทั่วทุกมุมโลกให้ไปบรรยาย แสดงว่าในหนังสือเล่มนั้นผมคงพูดถูกอยู่หลายอย่าง แต่ตอนนี้ผมเห็นว่าทักษะใหม่ๆ ที่เคยอธิบายไว้ ซึ่งผมเรียกว่าทักษะเพื่อการอยู่รอดเจ็ดประการนั้น แม้จะจำเป็น แต่ก็ยังไม่เพียงพอ

ตั้งแต่ปี 2008 เป็นต้นมา โลกได้เปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือ เศรษฐกิจโลกตะวันตกกำลังอ่อนแอ ในสหรัฐอเมริกา อัตราการว่างงานและการทำงานต่ำระดับเมื่อรวมกันแล้วสูงกว่าร้อยละ 15 และในยุโรปบางประเทศสถานการณ์ก็เลวร้ายกว่านี้มาก นักเศรษฐศาสตร์จำนวน

มากกล่าวว่า แนวทางแก้ไขปัญหาคือต้องทำให้ผู้บริโภคร่วมใช้จ่ายอีกครั้ง เพื่อสร้างงานใหม่ๆ แต่ผู้บริโภคร่วมส่วนใหญ่ก็ไม่มีเงินได้ไม่จ่ายเหมือนสมัยก่อนอีกแล้ว และเนื่องจากหลายคนกลัวตกงาน จึงออมเงินในอัตราสูงกว่าเมื่อสองสามปีก่อนมาก ยังไม่ชัดเจนว่าเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนโดยผู้บริโภครวมถึงอัตราการว่างงานต่ำซึ่งเป็นผลพลอยได้จะกลับมาอีกเมื่อไร หรือกระทั่งว่าจะมีวันกลับมาหรือไม่ ขณะเดียวกัน ทั้งนักเศรษฐศาสตร์และผู้กำหนดนโยบายก็ยังคงถกเถียงกันอย่างดุเดือดว่า จะใช้มาตรการลดหนี้หรือสร้างตัวกระตุ้นเศรษฐกิจให้มากขึ้นดี ซึ่งในระยะสั้นแล้วแต่จะสร้างหนี้ให้รัฐบาลทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม ผู้นำส่วนใหญ่เห็นตรงกันอยู่เรื่องหนึ่งคือ สุขภาพระยะยาวของเศรษฐกิจสหรัฐอเมริกาและการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจอย่างเต็มรูปแบบนั้นต้องอาศัยการสร้างนวัตกรรมให้มากกว่าเดิมอีกมาก ความคิด สินค้า และบริการใหม่ๆ หรือที่ต่อยอดจากของเดิมจะทำให้เกิดความมั่งคั่งและงานใหม่ๆ ตามมาได้ โดยเฉพาะผู้นำธุรกิจนั้นกล่าวกันว่า เรายังต้องการคนรุ่นใหม่ที่สามารถสร้างนวัตกรรมในสาขาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และวิศวกรรมอีกมาก หลายคนออกความเห็นว่าเป็นสิ่งที่เรียกกันว่าสะเต็มศึกษา (STEM education หรือการศึกษาแบบบูรณาการความรู้ในสาขาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์) จะสำคัญต่ออนาคตของประเทศมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งกลุ่มสนับสนุนรีพับลิกัน เดโมแครต หรือกลุ่มไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า คนรุ่นใหม่ของสหรัฐอเมริกาทุกคนต้องเรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลายแบบ “พร้อมสำหรับมหาวิทยาลัย” และเรียนระดับอุดมศึกษาต่ออีกสองถึงสี่ปี โดยเฉพาะในสาขาสะเต็มศึกษา เพื่อให้พร้อมยิ่งขึ้นที่จะทำงานที่จ่ายค่าแรงสูงและต้องการทักษะสูง โรบัส ฟรืดแมน และไมเคิล แมนเดลบาม ยังนำประเด็นนี้ไปหารือต่อใน *That Used to Be Us* หนังสือเล่มล่าสุดของทั้งคู่ด้วย โดยกล่าวว่า มีแต่งงานของนวัตกรรมและผู้ประกอบการเท่านั้นที่จะต้านทานการจัดจ้างบุคคลภายนอกหรือระบบอัตโนมัติในยุคเศรษฐกิจ

แห่งความรู้ระดับโลกได้

ในขณะที่ข้อถกเถียงเหล่านี้กำลังเป็นที่สนใจ คนก็เริ่มกังวลกันมากขึ้นเรื่องค่าใช้จ่ายในการเรียนมหาวิทยาลัย รวมถึงเรื่องว่านักศึกษาได้เรียนรู้จากชั้นเรียนมากน้อยแค่ไหน เมื่อปี 2010 ยอดหนี้กู้ยืมเพื่อเรียนมหาวิทยาลัยพุ่งแซงหนี้บัตรเครดิตเป็นครั้งแรก¹ คิดเป็นเงินประมาณหนึ่งล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ และเมื่อต้นปี 2011 งานวิจัยชิ้นใหม่เผยให้เห็นว่าหลังจากเรียนมหาวิทยาลัยสองปี นักศึกษาเกือบครึ่งไม่ได้เข้าวิชาชั้นสูงกว่าเมื่อเริ่มเรียนเลย และนักศึกษาจำนวนหนึ่งในสามไม่ได้อะไรเลยหลังจากเรียนครบสี่ปี² สถิติบ่งชี้ว่า คนเรียนจบปริญญาตรีมีรายได้เยอะกว่าคนเรียนจบมัธยมปลายมาก แต่นั่นเป็นเพราะพวกเขาเก่งกว่าจริง ๆ หรือเพราะมีปริญญาช่วยเบิกทางท่ามกลางเรซซิ่งเมที่กองเป็นภูเขาเลากา

จากความคิดเห็นเกือบเอกฉันท์ว่า นวัตกรรมมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจทุกวันนี้อย่างยิ่งยวด ผมตัดสินใจจะหาคำตอบว่า เราจะสอนคนรุ่นใหม่ให้เป็นนวัตกรรมได้อย่างไร ชี้ความสามารถที่สำคัญต่อนวัตกรรมที่สุดคืออะไร รวมถึงว่าวิธีไหนใช้สอนพวกเขาได้ดีที่สุด และประเด็นที่ผมสนใจเป็นพิเศษคือ สิ่งที่เป็นองค์ประกอบแท้จริงของสะเต็มศึกษาซึ่งมีความสำคัญ

สำหรับผม คำถามที่ว่า ครูจะพัฒนาทักษะที่สำคัญที่สุดต่ออนาคตของประเทศให้นักเรียนได้อย่างไร กลายเป็นประเด็นเร่งด่วนยิ่งขึ้นเมื่อผมได้ติดตามการอภิปรายเรื่องการปฏิรูปการศึกษาทั้งในสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่นๆ ในช่วงที่ผ่านมา ผมอนาถใจจริงๆ กับแนวคิดที่ยึดถือกันอย่างกว้างขวางที่ว่า ดัชนีวัดประสิทธิภาพที่ดีที่สุดของครูคือผลสอบปรนัยแบบมาตรฐานของนักเรียน ผมไม่เห็นด้วยกับการรับประกันการจ้างงานครู และเชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่งในเรื่องความรับผิดชอบที่จะพัฒนาการเรียนของนักเรียน อย่างไรก็ตาม ผู้กำหนดนโยบายส่วนใหญ่รวมถึงผู้บริหารโรงเรียนจำนวนมากไม่รู้หรือกว่า ต้องใช้การเรียนการสอนแบบไหนเพื่อผลิตนักเรียนที่สามารถคิดวิเคราะห์และคิดสร้างสรรค์ สื่อสารได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ไม่ใช่แค่สอบได้คะแนนดี พวกเขาไม่รู้ด้วยว่า วิธีสอนแบบไหนจะกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็กสมัยนี้ได้ดีที่สุด และแบบทดสอบที่ผู้กำหนดนโยบายยังใช้เป็นตัวชี้วัดความก้าวหน้าทางการศึกษาอยู่นั้นก็ไม่ได้วัดทักษะใดๆ ที่สำคัญที่สุดในปัจจุบันเลย เราต้องมีข้อมูลเกี่ยวกับการสอนที่มีคุณภาพกว่านี้ รวมถึงแหล่งรวบรวมหลักฐานความสำเร็จที่ดีกว่านี้ เพื่อเป็นข้อมูลในการอภิปรายด้านการศึกษา

ตั้งแต่ *The Global Achievement Gap* ตีพิมพ์ออกมา ผมได้รับอีเมลอย่างท่วมท้นจากผู้ปกครองที่กังวลใจ ผู้ปกครองเหล่านี้ทราบดีว่าโรงเรียนของลูกไม่ได้สอนทักษะจำเป็น และอยากทราบว่าพวกตนจะทำอะไรได้บ้าง ผมมีประสบการณ์ตรงในฐานะพ่อของลูกที่น่ารักสามคนซึ่งตอนนี้โตจนมีลูกของตัวเองกันไปหมดแล้ว แต่ก็ยังไม่เพียงพอจะแนะนำผู้ปกครองท่านอื่น ผมเองก็เริ่มสงสัยแล้วละว่า ผู้ปกครองต้อง ทำ อย่างไร เพื่อปลูกฝังทักษะและคุณลักษณะที่สำคัญให้ลูก ๆ

ในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา ผมมีโอกาสร่วมงานกับบริษัทที่มุ่งเน้นด้านนวัตกรรมอย่างยิ่ง เช่น แอปเปิล ชิสโก้ ชิสเต็มส์ และสกอลาสติค รวมถึงผู้นำระดับสูงในกองทัพของสหรัฐอเมริกา ผมสนใจว่าผู้นำเหล่านี้มองโลกและรับมือความเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วขึ้นอย่างไร ผมเริ่มสนใจว่านายจ้างที่ดีที่สุดทำอะไรเพื่อพัฒนาขีดความสามารถของคนรุ่นใหม่ให้กลายเป็นนวัตกรรม เมื่อไม่นานมานี้ ผมยังได้พบผู้นำในแวดวงการศึกษาหลายท่าน และได้ไปชมโรงเรียนหลายแห่งในประเทศฟินแลนด์ซึ่งถือว่ามีระบบการศึกษาดีที่สุดในโลก และยังได้รับยกย่องว่าช่วยสร้างเศรษฐกิจที่มีนวัตกรรมที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ผมอยากค้นหาดูว่าเราจะเรียนรู้อะไรจากความสำเร็จของฟินแลนด์ได้บ้าง

สุดท้าย เด็กรุ่นที่เรียกกันว่ารุ่นอินเทอร์เน็ท ซึ่งเป็นกลุ่มแรกที่โตขึ้นมาเป็น “ชาวดิจิทัล” อย่างที่มาร์ก เพรนสกี ขนานนามยังทำให้ผมข้องใจมาตลอด ผมได้สัมภาษณ์เด็กอายุ 20 กว่าๆ หลายคนตอนเขียนหนังสือเล่มที่แล้ว แต่รู้สึกว่าจะเข้าใจเด็กรุ่นนี้แค่ผิวๆ เท่านั้น ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ประเด็นเรื่อง <การขาด> จรรยาบรรณในการทำงานของเด็กๆ นั้นก็เริ่มร้อนแรง ผมเลยอยากเข้าใจให้ดีขึ้นว่า มีวิธีไหนอีกที่อาจจะสร้างแรงจูงใจให้พวกเขาได้ และการสอนรวมถึงความเป็นผู้นำรูปแบบใดที่พวกเขาจะตอบสนองดีที่สุด

ความคิดที่จะทำหนังสือเล่มใหม่เริ่มปรากฏขึ้นจากอิทธิพลและคำถามอันหลากหลายเหล่านี้ในใจครับ เริ่มแรก ผมตัดสินใจลงเป็นนักเรียนด้านนวัตกรรม ซึ่งผมแทบไม่มีความรู้เลยจนกระทั่งไม่กี่ปีมานี้ ผมพยายามทำความเข้าใจว่า อะไรคือทักษะของนวัตกรรมที่ประสบความสำเร็จ และทำไมทักษะเหล่านั้นจึงสำคัญต่ออนาคตของเรา ผมสัมภาษณ์หนุ่มสาววัย 20 กว่าๆ ที่มีความคิดสร้างสรรค์ในเชิงนวัตกรรมเป็นอย่างดี และศึกษา “ระบบนิเวศ” ของพวกเขา ทั้งอิทธิพลจากผู้ปกครอง ครู และที่ปรึกษาที่พวกเขาบอกว่าสำคัญต่อพัฒนาการของตนมากที่สุด ผมอยากดูว่าจะถอดรูปแบบการเลี้ยงลูกที่เอื้อให้เกิดการบ่มเพาะนวัตกรรมรุ่นใหม่ได้หรือไม่ แล้วครูหลายท่านที่นวัตกรรมเหล่านี้พูดถึงว่าสำคัญต่อพัฒนาการของตนที่สุดละ วิธีการที่แต่ละท่านใช้มีจุดร่วมกันหรือไม่ รวมถึงว่ามีมหาวิทยาลัยหรือหลักสูตรระดับปริญญาโทที่สอนทักษะด้านนวัตกรรมได้ดีเยี่ยมไหม ถ้ามี มหาวิทยาลัยและหลักสูตรเหล่านั้นแตกต่างจากที่อื่นอย่างไร ผมยังต้องการจะเรียนรู้ด้วยว่า ที่ปรึกษาและนายจ้างของเหล่านักนวัตกรรมรุ่นใหม่นี้จะพูดถึงวิธีที่ดีที่สุดในการส่งเสริมความสามารถเหล่านั้นอย่างไร

ผมได้สัมภาษณ์นักนวัตกรรมรุ่นใหม่หลายคนจากหลากหลายสาขาอาชีพ ทั้งวิศวกร นักวิทยาศาสตร์ ศิลปิน นักดนตรี ซึ่งล้วนเป็นดาวรุ่งและคนอื่นๆ ที่ก่อตั้งบริษัทหรือทำงานให้บริษัทที่มีนวัตกรรมสูงสุดของโลก รวมถึงนวัตกรรมสังคม และผู้ประกอบการที่มองหาวิธีที่ดีกว่าเดิมเพื่อแก้ปัญหาสังคม หลังจากนั้น ผมไปสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ ครู และที่ปรึกษาของพวกเขา ไปสังเกตการณ์ชั้นเรียนต่างๆ และสัมภาษณ์ที่มหาวิทยาลัยหลายแห่งรวมถึงหลักสูตรปริญญาโทที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติด้านการ

ผลิตนวัตกรรม สุดท้าย ผมสัมภาษณ์ผู้นำธุรกิจและผู้นำทางทหารที่ต้องรับมือความท้าทายในการพัฒนาขีดความสามารถขององค์กรเพื่อสร้างสรรค์นวัตกรรม รวมทั้งหมดแล้วผมสัมภาษณ์คนกว่า 150 ชีวิตสำหรับหนังสือเล่มนี้

งานนี้ถือเป็นงานที่เฟลิดเฟลินมากครับ แต่ก็ท้าทายด้วยขอบเขตและความซับซ้อน ด้วยเหตุนี้เอง ผมจึงตัดสินใจว่า ในเล่มนี้จะคัดเลือกเฉพาะนวัตกรรมรุ่นใหม่อายุ 21-32 ปีที่อยู่ในสองกลุ่มเท่านั้น คือ คนทำงานเชิงนวัตกรรมในสาขาที่เรียกกันว่าสะเต็มศึกษา และคนที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมและการเป็นผู้ประกอบการสังคม กลุ่มแรกสำคัญต่ออนาคตด้านเศรษฐกิจของเรา ส่วนกลุ่มหลังสำคัญต่อสังคมและคุณภาพชีวิต ผมยังเลือกรวมนวัตกรรมและผู้ประกอบการไว้ในหมวดหมู่เดียวกัน ผมตระหนักดีว่านวัตกรรมทุกคนไม่ได้เป็นผู้ประกอบการ เช่นเดียวกับที่ผู้ประกอบการทุกคนไม่ได้เป็นนวัตกรรม แต่ผมค้นพบว่า คนรุ่นใหม่ส่วนใหญ่ที่ให้สัมภาษณ์มุ่งหวังจะเป็นทั้งสองอย่าง และนวัตกรรมกับผู้ประกอบการรุ่นใหม่เหล่านี้ ไม่ว่าจะสนใจสาขาใดก็ล้วนมีรากฐานบางอย่างเหมือนกัน

ถ้าให้เล่าว่าผมเจอทุกคนที่สัมภาษณ์ได้อย่างไร คงเขียนหนังสือได้อีกเล่ม การหาข้อมูลเพื่อเขียนหนังสือเล่มนี้ค่อนข้างเหมือนการตามลิงก์ในอินเทอร์เน็ตไปเรื่อย ๆ ผู้วิจัยหลายคนที่เป็นลูกศิษย์ของผมแนะนำชื่อคนรุ่นใหม่ที่พวกเขาเคยพบหรืออ่านเจอ ในขณะที่นักลงทุนอิสระและนักธุรกิจเงินร่วมลงทุนช่วยแนะนำให้ผมรู้จักคนอื่นๆ ที่เหลือ บางคนก็เป็นฝ่ายเจอผมเอง เช่น พลเอกมาร์ติน เดมบีซีย์ เรียกได้ว่าคนหนึ่งพาผมไปเจอคนหนึ่ง และคนนั้นก็พาไปเจออีกคน ผมจะไม่กล่าวอ้างว่าใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบ “วิทยาศาสตร์” อย่างไรก็ตาม จากสิ่งที่ผมได้เรียนรู้ตลอดสามปีที่ผ่านมา ผมมั่นใจมากกว่านวัตกรรมที่ผมบันทึกข้อมูลไว้อย่างละเอียด ถือเป็นกลุ่มตัวอย่างที่สะท้อนภาพรวมได้

ผมเป็นหนี้บุญคุณนวัตกรรมทุกคน ทั้งที่เขียนถึงในหนังสือเล่มนี้ และที่ไม่ได้เขียนถึงเนื่องจากข้อจำกัดเรื่องหน้ากระดาษ รวมถึงผู้ปกครอง

ครู และที่ปรึกษาของพวกเขาด้วย ทุกท่านเสียสละเวลาหลายต่อหลาย ชั่วโมงให้สัมภาษณ์และตอบอีเมลติดตามผลหลายฉบับ ทั้งยังอนุญาตให้ผมทราบข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับชีวิตและประวัติครอบครัวด้วย

ไม่ว่าคุณจะเป็นผู้ปกครอง ครู (ระดับอนุบาลจนถึงมหาวิทยาลัย) ที่ปรึกษา นายจ้าง หรือผู้กำหนดนโยบาย ผมคิดว่าคุณจะได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมายจากเรื่องราวของนวัตกรรมรุ่นใหม่เหล่านี้ รวมถึงสภาพแวดล้อมที่ช่วยพัฒนาความสามารถของพวกเขา ผมทราบดีว่าผมได้รับแรงบันดาลใจอย่างต่อเนื่องจากคนที่ผมสัมภาษณ์เพื่อเขียนหนังสือเล่มนี้ จึงขอเชิญชวนให้คุณอ่าน เรียนรู้ จากนั้นก็ไตร่ตรอง แบ่งปัน และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนและเพื่อนร่วมงานกันต่อ ถ้าจะสร้างอนาคตทางเศรษฐกิจที่มั่นคงและวิถีชีวิตที่ยั่งยืนให้ลูกหลาน ยังมีสิ่งที่เราทำได้และต้องทำร่วมกันอีกมากเลยครับ

บทที่ 1

|

พื้นฐานนวัตกรรม

ทำไมนวัตกรรมจึงจำเป็นต่ออนาคตของเรา

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ประสบความท้าทายทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างแยกจากกันไม่ได้ เดียวกันงานใช้แรงงานที่จ่ายค่าแรงสูง และแม้แต่งานนั่งโต๊ะของสหรัฐฯ ก็ทำในประเทศอื่นมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเป็นประเทศที่มีแรงงานการศึกษาดีและค่าแรงถูกกว่ามาก ตั้งแต่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่เมื่อปี 2008 เป็นต้นมา อัตราการว่างงานและการทำงานต่ำระดับในสหรัฐฯ รวมกันแล้วยังคงสูงอย่างต่อเนื่อง (ขณะที่ผมเขียนหนังสือเล่มนี้อยู่ที่มากกว่าร้อยละ 15) และคนจำนวนมากก็ล้มเลิกความตั้งใจจะหางานแล้ว ข้อมูลจากสำนักงานสถิติและสำมะโนประชากรสหรัฐฯ เมื่อปี 2010 เปิดเผยว่า สัดส่วนของผู้ใหญ่ชาวอเมริกันที่ยังทำงานอยู่ลดลงเหลือร้อยละ 58.2 ซึ่งถือเป็นสัดส่วนต่ำสุดนับตั้งแต่ประชากรหญิงเริ่มเป็นส่วนหนึ่งของแรงงาน¹ คนรุ่นใหม่ได้รับผลกระทบรุนแรงเป็นพิเศษจากวิกฤตเศรษฐกิจครั้งนั้น ในปี 2010 อัตราการจ้างงานของคนหนุ่มสาว

อายุระหว่าง 16-29 ปีคิดเป็นร้อยละ 55.3 เทียบกับร้อยละ 67.3 เมื่อปี 2000 เป็นตัวเลขต่ำที่สุดนับแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 ลึกลง²

ความท้าทายทางสังคมและเศรษฐกิจของสหรัฐฯ ดำเนินคู่ขนานกันไป ทุกวันนี้ คนที่เคยหาเงินได้ชั่วโมงละ 30 ดอลลาร์จากการทำงานสายการผลิตในโรงงาน ถ้าได้งานเป็นพนักงานผู้พื้นของห้างสรรพสินค้า วอลมาร์ตซึ่งจ่ายชั่วโมงละเจ็ดดอลลาร์ก็ถือว่าโชคดีแล้ว เพราะงานจำนวนมากถูกส่งต่อไปให้แรงงานในประเทศอื่นหรือใช้ระบบอัตโนมัติทำแทน งานวิจัยชิ้นล่าสุดเผยว่า ค่ามัธยฐานของรายได้ต่อครัวเรือนลดลงเกือบร้อยละ 11 ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา³ และขณะที่ความเหลื่อมล้ำทางรายได้ได้ของสหรัฐฯ ถ่างกว้างขึ้นเรื่อยๆ ชนชั้นกลางก็เริ่มหายไป กวาร์ร้อยละ 37 ของครอบครัวคนรุ่นใหม่ที่อยู่น้อยกว่า 30 ปีมีฐานะยากจน ซึ่งถือเป็นสถิติสูงสุดในประวัติศาสตร์ และโน้มเอียงไปทางกลุ่มคนเชื้อสายแอฟริกัน อเมริกัน สเปน และชนพื้นเมืองอเมริกัน⁴ ปัจจุบันจำนวนคนอเมริกันที่มีฐานะยากจนทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นคนแก่หรือเด็ก มีมากกว่าร้อยละ 15 ของประชากร เป็นตัวเลขสูงสุดในรอบ 52 ปีนับแต่มีการเปิดเผยประมาณการความยากจน⁵

แม้จะมีสงครามโลกอีกครั้งก็ไม่น่าจะกู้เศรษฐกิจสหรัฐฯ และสร้างงานให้ประชากรได้เหมือนเมื่อปี 1940 และการใช้จ่ายของผู้บริโภคก็ไม่สามารถช่วยกู้ภาวะเศรษฐกิจถดถอยได้อย่างที่เคยช่วยมาหลายครั้งเช่นกัน เคนดิตง่ายๆ ที่ซบเคื่อนให้ใช้จ่ายได้เต็มที่เคยนั้นไม่มีแล้ว และคนที่มั่งงานทำก็กลัวจะตกงานเลยเลือกออมเงินมากกว่าจะใช้จ่าย เราจำเป็นต้องลดการขาดดุล แต่ลำพังวิธีนี้ก็กระตุ้นเศรษฐกิจไม่ได้ เราไม่สามารถแก้ปัญหานี้ได้ด้วยการใช้จ่ายหรือออมเงิน เราต้องการคำตอบอื่น

ช่วงกว่า 100 ปีที่ผ่านมา จุดกำเนิดงานและการสร้างความมั่งคั่งในสหรัฐฯ ได้ย้ายจากภาคการเกษตรไปยังภาคการผลิตและการบริการ โดยนวัตกรรมมีบทบาทสำคัญในทุกยุคทุกสมัย วันนี้หลายคนกังวลว่าเศรษฐกิจของสหรัฐฯ พึ่งพาการใช้จ่ายของผู้บริโภคมากเกินไป เหมือน

เป็นเครื่องยนต์ขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจและเป็นแหล่งกำเนิด การสร้างงาน ซึ่งคิดเป็นกว่าร้อยละ 70 ของเศรษฐกิจสหรัฐ ก่อนภาวะ เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ เศรษฐกิจแบบขับเคลื่อนโดยผู้บริโภคของ สหรัฐได้รับการเติมเชื้อเพลิงมากขึ้นเรื่อยๆ จากการซื้อของเกินจำเป็น ทั้งที่ไม่มีเงิน และในขณะเดียวกันก็ทำลายสิ่งแวดล้อมไปด้วย ตอนนี้ดู เหมือนว่าเศรษฐกิจรูปแบบนี้ไม่ยั่งยืนอีกต่อไปแล้วทั้งในเชิงเศรษฐกิจและ สิ่งแวดล้อม

สิ่งที่เราต้องการอย่างเร่งด่วนในตอนนี้เป็นคือ เครื่องยนต์ใหม่ที่จะ ขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจในศตวรรษที่ 21 โดยแนวทางในการ แก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคมนั้นเหมือนกัน นั่นคือการสร้างเศรษฐกิจ ที่ทำกำไรและยั่งยืน ซึ่งสร้างงานที่ดีให้ประชาชนได้โดยไม่เบียดเบียน สิ่งแวดล้อม และสิ่งที่ทุกฝ่ายเห็นพ้องกันว่าต้องเป็นรากฐานของเศรษฐกิจ ใหม่ก็คือ นวัตกรรม คำเดียวเท่านั้น

เราต้องเป็นประเทศที่สร้างแนวคิดให้มากขึ้นเพื่อแก้ปัญหาที่ หลากหลายขึ้น เราต้องเป็นประเทศผู้นำในการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อโลกที่ยั่งยืนและการสาธารณสุขที่มีราคาจับต้องได้ เราต้องเป็นประเทศ ที่สร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ กระบวนการ และการบริการที่ใหม่และดีกว่าเดิม ที่ประเทศอื่นต้องการและต้องใช้ เราไม่อาจสร้างความมั่งคั่งด้วยการผลิต และการบริโภคมากกว่าประเทศอื่นๆ ได้อีกต่อไป เราต้องสร้างนวัตกรรม นำหน้าคู่แข่งทางเศรษฐกิจต่างหาก

แต่ไม่ใช่หนังสือเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์ครับ หนังสือเล่มนี้พูดถึง ถึงว่า เราจะพัฒนาขีดความสามารถของคนรุ่นใหม่อีกหลายต่อหลายคน ให้มีความคิดสร้างสรรค์และจิตวิญญาณของผู้ประกอบการได้อย่างไร หนังสือเล่มนี้ค้นหาความท้าทายใหม่ๆ ของการเลี้ยงลูก การสอน และการ ให้คำปรึกษาคนรุ่นใหม่เพื่อให้เติบโตเป็นนวัตกรรมที่ประเทศและโลกของเรา ต้องการในศตวรรษที่ 21

ในหนังสือ *That Used to Be Us* โทมัส ฟรีดแมน และไมเคิล